

Előfizetési árak:

Egész évre . 20 kor. — fill.
Félévre . . 10 » — »
Negyedévre . 5 » — »
Egy óra . . 1 » 70 »
Egyes szám ára 8 fillér

Kiadóhivatal:

Mária-utca 1. sz.
hol az előfizetések és a hirdetések elfogadtnak.

Szerkesztői iroda:

Mária-utca 1. sz.
első emelet,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot

vissza nem adunk.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

A kötelességteljesítés jutalma.

Pécs, 1900. október 5.

Emlékezhettek még olvasóink arra a főlháborító esetre, a mely ezelőtt egy hónappal történt a biharmegyei Hollód községben, a hol a gyakorlatozó debreceni cs. és kir. gyalogezred parancsnoka, *Aulich* ezredes önhatalmulag egy ottani kereskedő áru-raktárát kezdte kirakatni az utcára, mert azt a helyiséget akarta berendezni ezredirodának a község előljárósága által felajánlott iskolai helyiség helyett. Ebben azonban a sértett kereskedő panaszára az ottani csendőr őrsvezető megakadályozta, aki megmagyarázta az erőszakoskodó ezredes urnak, hogy a magyar királyi csendőrségnek hivatása megvédelmezni az állampolgárok személyét és vagyonát minden erőszak ellen.

Bejárta akkor ez a hír az összes újságokat, kormánypartiakat és ellenzékieket egyaránt, s az ország osztatlan közvéleménye elítélte az ezredes erőszakoskodását, a kötelességtudó őrsvezető öntudatos és bátor fellépésének pedig elismeréssel adózott. Azokat az ellenzéki rekriminációkat, a melyek a katonai tulkapások ellen felhangzottak, azzal torkolták le kormányparti részről, hogy ime a hollódi eset is bizonyítja, miszerint a magyar állampolgár nincsen védtelenül kiszolgáltatva semmiféle erőszaknak, mert ime egy egyszerű falusi csendőrőrsvezető is képes megakadályozni egy hatalmas ezredparancsnok erőszakoskodását.

De akik ismerik a magyar állam kormányának gyáva meghunyászkodását a katonai állam legkisebb képviselője előtt is, azok fejszóvalva mondogatták már akkor is, hogy ők ugyan egy cseppet sem irigylik azt a jutalmat, amit a hollódi őrsvezető kapni fog azért, amiért megvédelmezte a békés polgár birtokát a katonai erőszak ellen. Tudták ezek már akkor, hogy ebben az afférban a kötelességet néhez körülmények között teljesítő őrsvezető fogja huzni a rövidebbet és nem az erőszakoskodó ezredes, aki a magyar állam eszméjét azzal is inzultálta, hogy nagy hangon kijelentette, miszerint ő nem ismer magyar állampolgárokat, se magyar királyi csendőrséget.

S ime alig telett bele egy hónap, ez a szomorú jóslat sajnos igazolás: nyer s a derék őrsvezető feje fölött ott lebeg kötelességteljesítésének jutalma — kemény fegyelmi büntetés képében.

Szell Kálmán félhivatalos lapjában, a „Magyar Nemzet“ mai számában olvassuk erről a hiradást, a mely arról szól, hogy az őrsparancsnok szabályellenesen és helytelenül járt el, mikor a kereskedő raktárának katonai karhatalommal való kiürítését megakadályozta, mert neki az lett volna a kötelessége, hogy a nála megjelenő panaszost, aki különben is, mint élelemszállító, szerződéses viszonyban volt az ezred parancsnokával, panaszával az illetékes hatósághoz utasítsa. És mivel ez esetben az őrsparancsnok arra sem hivatkozhatik, hogy a késedelem veszélylyel járt volna, mert a panaszos esetleg kártérítési igényt támaszthatott volna az ezredes ellen, hát az lesz a dolog vége, hogy a tulbuzgó csendőrőrs fegyelmi büntetést kap.

Ez tehát a magyar királyi igazgatszolgáltatás, mikor arról van szó, hogy a törvénytelenül erőszakoskodó katonaság és a polgárok jogait védő hatósági személy között kell igazságot tenni. Arról persze hallgat a vizsgálat, hogy ha ezredirodára volt szüksége, első sorban is az ezredes urnak lett volna kötelessége az illetékes hatósághoz, a községi előljárósághoz fordulni s így mikor ő ezt a kötelességet elmulasztva, önhatalmulag intézkedett a rendelkezése alá sehogysem tartozó helyiség erőszakos kiürítése iránt, törvénytelenül járt el, amit megakadályozni igenis kötelessége a magyar királyi csendőrségnek, bárki legyen is a törvénytelenül erőszakoskodó.

És itt valóban nevetséges a hivatkozás arra, hogy az a kereskedő, akinek helyiségét az ezredes kiüríteni akarta, mint élelmiszállító, szerződéses viszonyban volt az ezred parancsnokával. Hát hol van megírva az, hogy a katonai hatóság kidobathatja a saját helyiségéből azt, akivel bármiféle szállításra nézve is szerződést kötött? Azzal a szerződéssel a szállító még nem vált a katonai hatalom rab-szolgájává, a kinek élete és vagyona fellett szabadon rendelkezhetik.

Az is nyakatekert okoskodás, hogy

a csendőrségnek, ha valaki védelemért fordul hozzá nyilvánvalóan törvénytelen erőszak elhárítása iránt, a panaszost az illetékes hatósághoz kell utasítani s addig az ujját sem szabad megmozdítani, míg attól a hatóságtól nem kap utasítást a közbelépésre. Hogyan teljesíthetné akkor a csendőrség azt a föladatát, amely a jogsértések megelőzésében, azok elkövetésének megakadályozásában áll? Ez a föladat még sokkal fontosabb annál a másiknál, amely a már elkövetett jogsértések tetteseinek kipuhatolásában és a büntető bíróság kezeibe való átszolgáltatásában áll s ezt a föladatot tenné illuzoriussá az az elv, hogy a csendőrségnek nem szabad egy készülő vagy már folyamatban levő jogsértést a sértett fél panaszára megakadályozni, hanem minden esetben csak hatósági megkeresésre léphetne föl.

De azt is mondja a félhivatalos közlemény — mindenesetre az ügyben eljáró felsőbb hatóság nézetét tolmácsolva — hogy a kérdéses esetben az a késedelem, melyet az illetékes hatóság fölhívásának bevárása okozott volna, nem járt veszélylyel, mert hisz a panaszos kártérítési igényt támaszthatott volna az ezredes ellen, kinek személye erre nézve teljes — garanciát nyújtott.

Nos hát erre is rá lehet mondani, hogy nyomoruságos ügynek nyomoruságos védelme. Mikor forog fenn a késedelem veszélye egy jogsértés megakadályozása körül? Akkor-e, ha a késedelem szabad utat enged a jogsértés tényének befejezésére, vagy akkor, ha a sértettnek nincs reménye a bekövetkezendő jogsértésért — kártérítést igénybe venni? Hisz ha az utóbbi elvet általánosítanók, akkor a gazdag embernek szabadságában állana akár csendőri asszisztencia mellett elpusztítani a szegény ember vagyonát, mert hát a károsító személye teljes garanciát nyújt az esetleges kártérítési igény érvényesítésére.

Azért szó sincs róla, hogy az ilyen elvet általánosítsák, mert ez valóságos arcucsapása lenne a jogállam eszméjének, ezt pedig csak a katonaságnak és a katonaság érdekében szabad arcucsapni, mikor arról van szó, hogy a közrend, a

Csuda olcsóság a BÉKA boltban!

Őszi és téli piquet paplan, zsebkendők, frotir és damaszt törülközők, továbbá vászon, kanavász, chiffon és grádli meg-
lepő olcsón; szép választék selymekben és női ruhaszövetekben, új barchetek minden lehető színben és minőségben csak a
BÉKA-nál kapható olcsón.

Irgalmasok-utca 10. sz. (Saját házban.)

személy- és vagyonbiztonság védelmére kelő alantas közeg törvényes eljárására a szabályellenesség és helytelenség bélyegét süssek, hogy megbüntetésével elégtételt szolgáltatassanak annak a magasrangu katonai személyiségnek, akit törvénytelen erőszakoskodásában ez a „tulbuzgó“ alantas közeg megakadályozott.

Ez a jutalma Magyarországon a kötelességteljesítésnek, ha azzal nagy uraknak és főleg nagy katonauraknak kellemetlenkedik az alantas hatósági közeg.

Hírek.

Pécs, 1900. október 5.

Október hatodikára.

(1849–1900.)

Lezajlott a harc . . . Elhangzott a vad harci zaj . . . el a robogó mének dübörgése, a harcra rohanók félelmes kiáltása, a haldoklók jajveszélése, a tüzet okádó ágyuk bömbölése, a fegyverek csattogása . . .

Elhangzott, elnémult, csak gyenge visszhangja hallatszik még a nagyszerű küzdelemnek.

A harci paripák gazdátlanul száguldnak szerte az alföldi rónaság vérontóztott mezőin, az imént még bömbölő, halátszórázó ágyuk csonkán, bémán hevernek szerte a harcmezőkön, a halottak fődik a rónákat, s ha még maradt valaki a vad tusából, az eldobá fegyverét, megtépve és véres arccal fut az ország határának, ott aztán megáll, még egyszer visszanez, könyek töltnak szemébe, nehéz sohaj szakad fel kebléből, bucsut int, aztán megy, megy a messze idegenbe új hazát keresni, keblében a csalódás rémséges átkával.

Hát miért kellett annyit küzdeni, miért kellett annyi vert ontani? vér és Vér, harc és harc, a mióta csak a büszke magyar nép turulos zászlókkal, harci paripákon a Kárpatok övezte szép hazánkban letelepedett.

Miért hozott annyi áldozatot a magyar nemzet Hadurnak a szabadság szent oltárára, ha azt meg nem tarthatja és vissza sem vihatja a bitorlótól?

Miért rohant annyi ezer magyar a szuronyerdőnek és a kartácstűznek, miért áldozá

fel annyi magyar életét a hazáért, ha itt bent hazát nem találhat; miért küldte az aggasztanfiát és unokáját a harcra, miért az anya egyetlen gyermekét, mindenét, miért a menyaszony jegyesét, ha vissza nem küzdhetük az egész nemzet féltett, drága kincsét: *szabadságunkat*?

Pedig harcoltunk, a hogy a magyarhoz illett! Vágtuk-űztük az ellen raját. Győzelemről győzelemre hágott honvédségünk. Ifjaink, öregjeink rohantak a vad tusába, ajkukon szent patrónánk: *szűz Mária és a haza szent nevével*.

De hiába volt minden küzdelem! Mikor már ők maguk nem voltak elegenden, ránk eresztették észak felbérelt csordáját és ez végig özönlötte a rónaságos hazát, ratört a kisdéd, lelkes honvédsaputra, s a nyers erőszak kicsavarta kezünkől a fegyvert . . . ott . . . ott Világosnál . . .

Jött a megtorlás napja!

Jött itélni az osztrák álnok, undok lelkevel, itélni azok felett, kik a nemzet szabadságáért és függetlenségéért fegyvert fogtak.

Megnyiták a börtönök ajtai, megcsörgették a nehéz bilincseket s felállították a bitókat s egy-egy magyar lógott rajtuk cégér gyanánt.

Ott állottak a bitók a városok és faluk határan, figyelmeztetve az arramenő vándort a nemzet szomorú sorsára.

Arad határan is fellálitották a bitókat.

Megindult a szomorú menet, kikisérték őket tompa dobörgés mellett utolsó utjokra.

Bátran mentek. Elszántan néztek a halál szemébe. Hisz a harcokban keresték, de ott kerülte őket. Most pedig, mint valami gonosztevőkkel, a bakó végzett. Ott kellett elveszniük, csufhalállal kellett meghalniok, azért, mert a nemzet százados szabadságáért küzdöttek.

De hála a *Gondviselésnek*, az erőszak nem győzött!

Hiába akarta elnyomni a vad zsarnoki hatalom e nemzetet, hiába hurcolta a nemzet legjobbjait a börtönökbe, hiába állította fel a bitókat s függesztette rá a nemzet harcosait . . .

Martirok lettek ezek, kiknek emlékét áldani fogják a késő utódok is, s kiknek minden évben siet az egész nemzet leróni kegyeletét.

Rég is volt ez már!

Egy emberöltő tűnt le azóta, nemzedék

nemzedéket váltott fel, de az ő emléküek élni fog örökké.

Voltak nagy temetőink . . . Ott van Sajó, Mohács, hol a nemzet ezrei pusztultak el, de a legfőbb emlék ott van Világoson . . . és ott Aradon.

De a fájó seb, mit akkor rajtunk ütöttek, lassan beheggedt, s a véres harcmező, a nagy nemzeti temető, szent helye lett a magyarnak, hova a nemzet el-eizarandokol, s temploma lett a honfiszivnek, oltára a hazaszeretetnek, hol a dcsők örök emlékének áldozunk.

Zarándokoljunk is, áldozunk is!

S ha egyszer odajutsz, derék magyar leányzó, borulj le a nagy sirhalomra, ejts igaz, forró könyvet, hisz ott őte meg az erőszak szabadságharcunk hőrszait.

Ott hunyták le szemüket, ott szünt meg dobogni a tizenháromnak hazájáért lángoló szive . . .

És te, magyar ifju, te zarándokolj a magyarnak Mekkájához, borulj le ott, hol a suhogó lak közt a tizenhárom lelke vesz körül . . . Azoknak hazaszeretete taplalja a te kebledet is, az növelje nemzeti önérzetedet, hogy ha majd egykor ismét szólít a haza, bennetek az ő hős lelkük ébredjen új életre. Mert fel fog ébredni, a harci zaj és tarogatók újból megszólalnak . . . mert oly nemes, szent eszme, melyért ők küzdtek, hitvány földi kéztől el nem enyészhetik es fel loagnak támadni a Golgothán! (L—f.)

Napirend 1900. október 6-án.

Naptár: Szombat, okt. 6. — Róm. kath.: Bruno — Prot.: Bruno. — Görög-kel. (szept. 23.) Iván. — Zsidó: Tischri 13. — Nap két 6 óra 9 perckor; nyugszik 5 óra 27 perckor. — Hold két 3 óra 50 perckor délután; nyugszik 2 óra 55 perckor.

Időjelzés. A központi meteorológiai intézet jelzése szerint: enyhe idő várható, jelentékeav csapadék nélkül.

Jogakadémiai polgárok október 6-iki gyász-ünnepélye a Vigadóban este 5 órakor.

Színház: »Bánk bán.«

— (Október 6.) A pécsi püspöki jogliceum polgársága ősi szokásához híven az aradi vértanukról az idén is meg fog emlékezni. Holnap délután 5 órakor a pécsi jogász ifjuság a Vigadó nagytermében (bejárat a Percel-utca felől) az aradi tizenhárom vértanu emlékezetére hazafias ünnepélyt rendez, mely-

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

A vén színész.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

Irta: M. Olivér.

Egy vidéki városban ismerkedtem meg vele. Lomb Dezsőnek hívták. Komikus volt, a vidék legjobb komikusa, színházunk kedvence, dédelgetett öregje. Mert megjegyzem, mindenkinek csak »öreg« volt ő, a legifjabb kóristától a legvénebb színházi habituéig. S nem gunyolták ezzel a névvel, mert ez raillett, nem azért ugyan, mert idős lett volna, hisz mindössze negyvenkét-negyvenhárom éves szép, erős, barna férfiú volt, alig egy két ősz hajszállal, hanem mert rendkívül nagy élet-tapasztalata volt, akárcsak egy hetvenéves filozófusnak s ehhez képest a színpadon kívül, még a zajos mulatságban is nagyon komoly volt. Azt mondták, hogy mar neki ez a természeté s mindenki elfogadta.

Huzamosabb ideig tartózkodott városunkban a társulat — én mint atéle fiatalember, minden áldott este a színészekkel voltam. Természetesen, eleinte a színésznők érdekeltek, de tudja a jó Isten, miért, a jó »öreg«-gel szemben mindjárt a legelejen nagy rokonszenvet éreztem, mely a gyakori együttlé

alatt őszinte barátsággá fejlődött közöttünk s így neki szenteltem minden szabad időmet.

Én fiatal voltam, alig huszonnyolcéves, örökké mulatni vágyó, jókedvű gyerek. Nem volt senkim a világon, még jóbarátom sem, csak olyan cimborafélék, jó pajtasok valamenyien, könnyűvéruék, mint magam. Jól esett, hogy a vén színész, a jó öreg, néha-néha megfeddett, atyai tanácsaival szolgált. Tőle szívesen vettem, mert oly meggyőzőleg, oly finoman tudott beszélni, hogy a meztelen igazság sem fáj, ha tőle hallottam. Nagyon megszerettem az öreget s ő viszont engem.

Kezdtém figyelni az öreget s gondolkodtam, hogy mikép lehet az, hogy ez a színpadon oly humoros, oly kacagtató, néha oly gyerekesen bolondos, hogy még a félholtat is képes volna megnevetetni s a mint egyik lábával a kulisszák mögött van, arca elkomolyodik, s mosoly ritkán jelenik meg ajkain. Ha valaki beszélt vele s tudta, hogy színész, megesküdött volna rá, hogy tragikus, még a mozdulatai is Shakespeare hőseit juttaták az ember eszébe.

Töprengtem a problémán s csak sejtettem.

— Jó öreg — kérdeztem többszörönként, ha ugy magánosan voltunk — mondd csak, nincsenek neked fájó emlékeid?

— Mért kérded, fiu?

— Mért másképen nem értelek meg — felelém őszintén. — Sokat gondolkodom én

rólád, rejtély vagy előttem, melyet szeretnek megismerni s azt hiszem, helyes nyomon járok . . .

— Hagyjuk ezt, fiu — szakította félbe mindenkoron beszédemet s egyben nehéz sóhaj szakadt fel kebléből.

Tehát egy leány szerepelt a jó öreg életében, a ki tán meghalt s most azt gyászolja; vagy — igen, ez valószínűbb — egy angyali szépségű leány s ez megcsalta, hűtlen lett hozzá. Biztosra vettem, hogy nem csalódom s kezdtem érteni ez embert! A színpadon merő guny volt, a legszentebb érzelmeiket tette nevetségessé, mert maga hinni azokban nem tudott — már régen.

Új kíváncsiság bántott. Ismerni szerettem volna élettörténetét, de makacsul hallgatott az öreg. Nem panaszkodott soha, rokonait sem emlegette soha, csak néha beszélt szegény édesanyjáról, ki egyszerű asszony volt s nemsokára, hogy ő színész lett, meghalt. De ezeket is csak nekem mondá el, ki néhány mély sóhaját ellestem.

Szomorú története lehetett a jó öregnek s most csendes meggyugva-sal mereng a múlt édes és fájó emlékein. Sokszor úgy tűnt fel, mintha csak szelleme jart-kelt volna. Ilyenkor nagyon levert volt s nem szólít egy arva szót sem, csak ült egy helyen s merően bámult a levegőbe, még szivarja is elaludt kezében.

Szólítam hozzá, beszéltem, vigasztaltam,

nek programját az ünnepélyt előkészítő bizottság *Makay István* joghallgató elnöklete alatt ma reggel állapította meg végleg a következőkben: 1. Megnyitó beszéd; tartja *Borsy Jenő*, az Olvasó-Kör elnöke. 2. »Nagy idők«, drámai költemény; szavalja *Landgraf József* joghallgató. 3. Ünnepi beszéd, mondja *Holics Endre* joghallgató. 4. »Október 6-án«, költemény, szavalja *Csernics Jenő* joghallgató. 5. Záróbeszéd, tartja *Rihmer Oszkár*, az olvasó-kör alelnöke. A jogliceum polgársága a színházban is szerepelni fog. *Czank Nep János* elszavalja *Várady Antal* »Tizenhárom« című ódáját; ezt követi az élőkép, mely után *Bánk* bán következik.

— **(Zászlósúrak kinevezése.)** A király gróf *Szapáry Gyulát* királyi tárnokmesterre, — gróf *Csekonics Endrét* királyi főasztalnokmesterré kinevezte.

— **(Jogász-gyűlés.)** A tegnapi délutáni jogászgyűlés az esti órákig tartott, melynek oka az obstrukció volt, melyet ügyük megmentésére a Zelesny-párt főemberei rántottak elő. S elérték céljukat, a mennyiben, meglévén már az elnök, a Borsy-párt hívei nem győzték már a türelennel s a gyűlést egy-kettő kivételével elhagyták s így tulajdonképpen a Zelesny-párt maradt a teremben, mely aztán minden tisztségre emberei közül a legjobbakat, a legaravallóbbakat, mondhatjuk a párt elitjét, választotta meg. A megválasztott tisztikar névsorát a következőkben adjuk: Elnök *Borsy Jenő*, III. éves joghallgató; alelnök *Rihmer Oszkár* III. éves; főjegyző *Beödy Aladár* II. éves; háznagy *Hanny Andor* I. éves; pénztáros *Cvetkovits Lajos* I. éves; első aljegyző: *Kisorics Vazul* I. éves; könyvtáros: *Ollé László* I. éves. A választások eredményével, mint halljuk, egyik párt sincs megelégedve.

— **(Wlassics Gyula Szigetvár díszpolgára.)** Szigetvár képviselő-testülete a polgári fiúiskola felállításának elrendelése alkalmából *Olay Lajos* országgyűlési képviselő indítványára dr. *Wlassics Gyula* vallás- és

közeletügyi minisztert egyhangulag Szigetvár város díszpolgárává választotta. A minisztert megválasztásáról nagy diszküldöttség fogja értesíteni.

— **(A kaposvári-utca rendezése.)** Nem kis munka bizony a kaposvári utca rendezése, nem csak a fáradságba és időbe kerül annak a meredek utcának a legyaltatása s természetesen, még néhány napig eltartanak a rendezés munkálatai. Ma a kaposvári utca elején levő sarokházat kezdték aláépíteni. Ez az aláépítés szükségessé vált, mert nagyon mélyen kellett leásni a házak mellett, hogy a plebánia utca színvonalával egyenlő legyen a kaposvári utca, mely ha majd elkészül, Pécs egyik szép utcájának lesz mondható. Kapcsolatban megemlíthetjük, hogy a plebánia utca aszfaltozása még mindig folyik, remélhetőleg azonban szombaton talán befejezik, ha ugyan addig nem merülnek fel előre nem látható akadályok. Valamikor majd csak készen lesznek bizonyára ezzel is, hisz elvégre nem a pesti Bazilika a plebánia utca.

— **(Halálozások.)** Özv. bocsári *Svas-tics Elek*né született széplaki *Bottka Lujza* 64 éves korában f. hó 2-án Kaposvárott meghalt. — *Hartner István* ma reggel, életének 84-ik évében, meghalt. Temetése holnapután (vasárnap) délután félöt órakor lesz a Teréz utca 7-ik számú házból. Lelkiüdvéért az engesztelőmisét hétfőn 9 órakor tartják a belvárosi plebániatemplomban.

— **(Fogadalmi kápolna Darázsos.)** *Neumayer Dezső*, darázi plebános, mozgalmat indított — a megyéspüspök engedelméből — hogy az egyházmegye közadakozásából a darázi szőlőhegyen fogadalmi kápolna épüljön páduai szent Antal tiszteletére. A kápolnában a szőlőhegyen lakó magyarok számára tartatnék istentisztelet s így eleje vétetnék a községbeli sokacok és a szőlőbeli magyarok surlódásának, kikkel szemben am azok nem engednek régi jussukból, hogy a községi templomban vasárnaponként az ő számukra tartassék sokac nyelven prédikáció. E kettős vallási és nemzeti célt tűzte maga elé a darázi plebános, kinek országos gyűjtésre engedélyt adott a belügyminiszter is. Ajánljuk a szent ügyet mindenki figyelmébe. Adományok *Neumayer Dezső* plebánoshoz, Darázusra küldendők.

Nem felelt. Ismét hát a fájó emlékeken kalandozik. Szegény öregem.

Melléje ültem szoroson s átöleltem. Fakgattam, hogy beszéljen, könnyítsen szive bánatán.

— Majd tán egyszer! — viszonzá ismét.

— Nem öregem, nem egyszer, hanem most! Hiszen te mégemészted önmagamat, ha folytonosan gondolkozol a multak felett. Mondd el öregem, mi bánt s tán tudok néhány vigasztaló szót mondani, vagy ha nem, máskor legalább kibeszélheted magad előttem s meg fogod látni, mily könnyedséget szerez az, ha egy részvevő barátunk kipanaszolhatod magad!

— Gondolod?

— Tudom bizonyosan, magamon tapasztaltam! Nos tehát, kezd el s én figyelmesen hallgatlak! Egy-kettő, öregem, minél előbb, annál jobb . . .

— Nem, nem fiu! Nem lehet! . . .

— De miért?

— Hm! . . . kinevetsz! . . .

— No már édes öregem, én nevetnélek ki téged, aki veled tudnék sírni, aki jobban szeretlek, mint bárkit a világon! Dehogy öregem, csak bátran ki vele, hogy mi fáj, érdekel fogom én azt hallgatni. — Nos tehát elmondod?

Habozott. Láttam, hogy szeretné is elmondani, meg nem is. Nem nyugodtam. Addig ostromoltam, míg végre beszélni kezdett.

— **(Jelentés a vízről.)** A Tettye mai vizállásáról a főmérnöki hivatal a következőket jelenti: október hó 5-én reggel 6 órakor a tettei vitzartóban 850 köbm. viz volt; az ellentartóban a viz 910 köbm. volt; a *hosszú-folyás* 24 óra alatt 1000 köbméternek találtatott.

— **(Járvány a vidéken.)** Mint értesülünk, Püspökbagádon a hasihagymáz járványosan fellepett. A járvány tovaterjedésének megállítására megtették a legmesszebb melő óvintézkedéseket.

— **(Új főispánok.)** A király *Kürthy Lajost*, *Liptó* és *Árvamegyék* főispánját, ez állásától való felmentésével, *Zólyom megye* főispánjává, — *Szmracsányi Arisztid* földbirtokost *Liptó megye* főispánjává, — *Csillaghy József*, *Árvamegyei* alispánt, *Árvamegye* főispánjává, — dr. *Bárdossy Jenő*, földművelésügyi-miniszteri osztálytanácsost, *Sáros megye* főispánjává, — *Urbán Iván* földbirtokost *Arad megye* és *Arad sz. kir. város* főispánjává, — végül *Péter Pál*, belügyminiszteriumi segédtitkárt, *Ujvidék* szab. kir. város főispánjává nevezte ki.

— **(A dinamit áldozata.)** Ily cím alatt lapunk tegnapi számában már megírtuk azt a szerencsétlenséget, mely tegnapelőtt *Hörnyék* mellett *Eszterházy gróf* egyik erdőre, *Kreszl Tivadar* tizennégyéves Jenő fiát érte, ki az erdőri gunyhóban talált dinamit-patronokkal játszadozott s azok egyike felrobbanván, súlyos sérüléseket ejtett a fiu balkezén és arcán. — A fiut — mint azt megírtuk — beszállították a pécsi irgalmasrendű kórházba, hol a fiu állapota után tudakozódva azon felvilágosítást nyertük, hogy a kis *Kreszl Jenő* sérülései bár súlyosak, de szerencsére nem halált okozók s tekintve a fiatal gyerek erős, kifejtett szervezetét, bizonyosra vehető, hogy sebeiből felgyógyul. — Az ez ügyben megindított vizsgálat már kiderítette a szerencsétlenség eddig névtelen okozóját, kiről eddig csak annyit tudtak, hogy *Kreszl Tivadar* elődje volt. *Fekete Istvánnak*

— Legyen tehát fiu — mondá halkan — figyelj!

Jogász voltam s szerettem egy kis lányt. Azt mondják, hogy nem volt világszépség, de nekem a legszebb volt. Ezt értheted. Már hónapok óta ismertük egymást s sejtettük egymás szerelmét, de nem mertük még egymásnak megmondani. Egy alkalommal valami kirándulásra mentünk egy nagyobb társasággal, ha jól emlékszem július elején. Igen, igen. Valahová a hegyek közé mentünk s sötét este volt már, mikor hazajövének. A társaságban mindenkinek volt kivel beszélnie, nekem sikerült Éva — mert így hívják . . .

— Tehát él még? — szakítottam félbe.

— Ne zavarj! Majd rátérek. Tehát mondom sikerült Éva mellé kerülnöm s egész hazáig nem zavart minket senki. Gyönyörű est volt. Ünnepélyes csend honolt a tájon, melyet a társaság vidám zaja, kacagása zavart csak meg — A lombos fák ágai közt enyhe szellő mozgott. Egy darabig szótlanul mentünk egymás oldalán.

— Miért hallgat Éva? — kérdém egyszerre.

— Várom, hogy maga beszéljen!

— Igen, igen beszéljek! Oh Éva, mennyi mondani valóm volna énnekem, — de majd máskor . . .

— Miért nem most? — kérdé felém fordítva arcát.

— Nagyon kíváncsi?

mind hasztalan volt. Csak a fejét rázta hitetlenül.

Kértem, mondja el életörténetét, tán megenyhül a szive, én is elmondtam ugye s nem titkolok semmit sem, hát nem érdeklek meg ennyi bizalmat sem?

— Majd tán egyszer! — szólt végre tompán s ismét elhallgatott.

Zimankós idő volt. Nagy pelyhekben hullott alá a hó. A szél besivított az ablakon s összekeverte a szállinkozó hópelyheket. Az embernek nem volt kedve kimenni sem. Mégis ugyan hat óra után elmentem szokásom szerint az öreghez. Tudtam hogy otthon van, hisz este nem jászik.

Kopogtatás nélkül nyitottam szobájába. Sötét volt. A vaskályha ajtajának repedésén keresztül kevés fény sugar lopózott ki.

— Itthon vagy öreg?! — kérdeztem belépve.

Semmi felelet. Tán kiment s lámpát gyújtottam. Hát uramfia! Ott ült a kis kályha mellett a vén színész, fejét kezére hajtva. Alszik gondolám magamban s odamentem hozzá. Szemébe néztem s csodálatomra nyitva voltak.

— Ah te vagy az fiu? Isten hozott! Ül le! . . .

— Mien gondolkozol oly mélyen öregem, hogy észre sem vettél? Megint tépelődöl?!

hívják azt az embert, ki a dinamit-töltényeket házában elrejtve tartotta s ki most ismeretlen tartózkodású, mert amióta szolgálatából elbocsájtották, elköltözött a vidékről. Most keresik Fekete Istvánt, kinek különben már több hasonló, a törvény szakaszaiba ütköző dolga volt s kinek kihallgatása nélkül alig nyer választ a vizsgálatnak ama kétségtelenül fontos kérdése, hogy Fekete honnan szerezte s miért tartotta házában a dinamit-töltényeket.

— **(Lopás fényes nappal.)** Markovics Pál, drávaszentmártoni lakos, udvarában a napokban a gazda távollétében, fényes nappal tolvaj járt, ki a gazdának a tornácra levő puskáját és vadásztarisnyóját ellopta. A tolvajt sikerült Perni Zsivko, kásádi lakos, személyében elcsipni, a kit átadták a bíróságnak.

— **(Új pénzügyi segédtitkár.)** A pénzügyminiszter a pécsi m. kir. pénzügyigazgatóságához Pálfi Zoltán, deési pénzügyi fogalmazót, pénzügyi segédtitkárrá végleges minőségben kinevezte.

— **(Sikerült fogás.)** Sikerült fogást csináltak Tamásiban a hatóság emberei. Molnár József, tamásii lakos — ugyanis — már hetekkel ezelőtt panaszt emelt a községi előjárásnál, hogy udvarából valaki három hizót elhajtott. Ugyanekkor Orbán György, szintén tamásii lakos, arról tett jelentést a községi előjárásnál, hogy háza padlásán tolvajok jártak, kik néhány darab ruhát s nagyobb mennyiségű élelmiszert loptak el. A két panasz folytán megindított nyomozás során aztán sikerült a tettest Makai Pál, tamásii csavargó személyében elfogni, ki nemcsak, hogy a Molnár József és Orbán Györgynél elkövetett lopásokat beismerte, hanem bevallotta azt is, hogy közelmúltban a Bischits János, budapesti lakos, hennyei erdejéből tíz darab hársfacsemetét lopott el, melyeken Högyészen adott tul s ezen kívül is még több apróbb lopás terheli a lelkiismeretét. A notórius tolvajt átadják a bíróságnak.

— **(Ügyészégi megbízott.)** Az igazságügyminiszter Preinssberger Jenő, le-

tenyei királyi járásbírósi aljegyzőt a kaposvári kir. ügyészesség területére ügyészégi megbízottul kirendelte.

— **(Megtámadott postaküldönc.)** Az országutak közbiztonsági viszonyait nem valami előnyös színben feltüntető eset híre érkezik hozzánk, mely szinte beleillenék a Baranyában híressé vált Patkóék erájába. Arról szól — ugyanis — a hír, hogy az egerághi postaküldöncöt tegnap ötszáz korona készpénzzel beküldték Pécsre. Este volt már az idő, mikor a küldönc Rác Kozár alá ért, hol a község alatti gesztenyéből hirtelen két, a postaküldönc előtt ismeretlen alak ugrott elő, s botokkal felfegyverkezve, támadó állást foglaltak el. A postaküldönc azonban idejében észrevette az alakokat, kik időközben ismét eltűnő a sűrűben, háta mögé kerültek, s meggyorította lépteit, de az ismeretlenek is gyors tempóban követték. Erre, tekintve a nála levő pénz nem csekély értékét, futásnak eredt a postaküldönc s bár egy darabig támadói futva is üldözték, meg tudott menekülni. A községbe érve azonnal jelentést tett a postaküldönc a turcsa esetről, melynek folytán azonnal nyomozást indítottak a két ismeretlen ellen, kiket azonban eddig még nem sikerült kézrekeríteni. A nyomozást erélyesen folytatják.

— **(Új tanítónő.)** A vallás- és közoktatásügyi m. kir. miniszter Obetko Izabella okleveles tanítónőt, pécsi lakost, a nagy szelenczi állami elemi népiskolához rendes tanítónővé kinevezte.

— **(Ellopott méhek.)** Törő Pál és Kovács Lajos mattyi lakosok a napokban éjnek idején bemásztak Géci Lajos ugyanottani lakos szőléjébe, hol parázsra tett paprikával elszédítve a méheket, azokat a kassal együtt ellopták. A gazda panaszra folytán átadták a méhtolvajokat a bíróságnak.

— **(Száger meghalt.)** Ma délután meghalt Száger Mátyás, városi közegészségi szolgáló, volt tüzoltó, ki tudvalevőleg a Lakits-laktanyai tűznél oly szerencsétlenül

zuhant le az égő istálló tetejéről, hogy be kellett szállítani a kórházba. A súlyosan sebesült embernél ma reggelre belső vérzés állt be, a mi délután három órára halálát okozta. A hivatásának áldozatává lett ember felesége és két kis gyermeke iránt a részvét mindenütt általános.

— **(Okmányhamisító kasszírónő.)** Csorbai Jolán, tolnai illetőségű kasszírónő, okmányhamisítást követett el az által, hogy a postatakarékpénztári könyvébe jegyzett 5 frtot 305 forintra javította ki. Az okmányhamisító kasszírót most keresi a trencsényi kir. ügyészesség s átírt a szegzárdi járási főszolgabírói hivatalnak, hogy tartózkodási helyét puhatolassa ki.

— **(Elmerült pénztárca.)** Bor József ócsényi lakos a duna-pataji vásárról haza térve, a paksi révénél fizetni akart, mikor is 28 koronával s többféle értékpapírral terhelt tárcáját a Dunába ejtette. A körül állók biztattak, hogy ugorják utána, mit meg is tett; azonban ha többen utána nem sietnek, a habokban leli halálát. O szerencsésen partra került, a tárca azonban elmerült.

— **(Bányaszerencsétlenség.)** Vojtek Manó vágár, szabolcsbányatelepi lakos, 35 éves, nő, a György-akna IV. járszint, a 23. számú telep alapfolyosójában, tegnap este félnyolc órakor halálosvégi sérülést szenvedett. — Az alapfolyosótól 10 méterrel magasabban fekvő üreg felé egy léggurító felhajtása volt üzemben s már több, mint 3 méterrel ki is volt ácsolva s légvető csővel ellátva. — A bevájásnál azonban a szén rohamosan betört, mire a két vágár, Regert és Vojteket, az alapfolyosóra való menekvés közben a kitörő és befolyó szén elöntötte. Regert még megmenekülhetett. Vojtek Manót azonban a törmelék egészen elöntötte, minek következtében meg is halt s mire a Regert által előhívott segítség megérkezett, Vojteknak már csak a hulláját szedhették ki a törmelékszén alól. A szerencsétlenül járt bányász holttestét a Ferenc József aknában levő hullaházba szállították. A vizsgálat megejtése végett a közigazgatási hatóság részéről Forray Valér tb. főbíró s Trixler Rudolf járásorvos mentek ki a helyszínere.

tem s eldobtam fényesnek ígérkező pályámat. Színész lettem . . .

Anyámat két hónap múlva elvesztettem. Gonosz fiu voltam. — Halátlanságom vitte a sirba. Mily szép reményeket fűzött hozzám s csalódott bennem. A szíve repedt meg fájdalomában s én . . . én még élek. Annyi fájdalomtól még nem hasadt meg a szívem!

Már meguntam az életet régen, de még reménykedem, hogy Éva, mert még mindig él, az enyém lesz. Ez a gondolat ad erőt az életre, melyet már rég elszerttem volna magamtól dobni. Majd, ha egyszer már ez a reményem is elenyészik, akkor . . .

Kezére hajtá fejét s elhallgatott. Ismét elmerült a múltban, reménykedett a jövőben.

Szóltam hozzá gyengéden, barátilag. Ugy látszik megkönnyebbült, mert — mint eddig sohasem — sirnini kezdett.

A sors elválasztott bennünket. A szezon végével a szintársulattal elment.

Sokszor irtam neki s ő ritkán válaszolt. Szerettem volna oldalánál lenni, de hivatásom nem engedte. S most már többé nem láthatom. A múlt héten olvastam az R—i Híradóban, hogy Lomb Dezső, a nagyhirű komikus agyonlőtte magát.

Megsírattam a leányhűség áldozatát, a jó öregot.

— Igen!

— De hátha valami nagyot találok mondani, hátha majd nem tetszik . . .

— Óh Dezső, azt tudom, hogy nem akar megsérteni azzal, amit mondani fog s ha esetleg nem is tetszik, megharagudni mégsem fogok. Hát halljuk!

— Legyen! — S ekkor közelebb léptem hozzája s suttogó hangon elmondtam neki, hogy mennyire szeretem, hogy nélküle tán meghalnék. Mikor elvégeztem vallomásomat, remegő hangon kérdeztem:

— És kegyed Éva! — kegyed szeret-e engem?

Hallgatott. Unszolám s akkor alig hallhatólag, de mégis tisztán ejté ki az édes szót: szeretem!

— Nagyon? — kérdém hévvel.

— Nagyon! . . .

Nem tudom barátom elmondani most néked, hogy minő boldog voltam abban a pillanatban. Nincs rá szó, hogy kifejezzem vele boldogságomat, csak éreztem, hogyha elvesztem valamikor Évát, az életemet veszttem el.

Ugy is volt! Mert mi most az életem?

Nagyot sóhajtott a vén színész s elhallgatott, mintha gondolatait rendezné. Nem zavartam. Aztán ismét elkezdé.

— Hónapok teltek el a legnagyobb boldogságban. Szigorlatokra készültem. Már kettőt le is tettem. Megbeszélésünk szerint, nemsokára eljegyeztem volna. De hát nem így lett!

Éva hidegülni kezdett irántam! Kutattam az okát s nem tudtam ráakadni. Kérdeztem őt s nem felelt. A gondolat majd megörjített. Napról-napra tapasztaltam, hogy már nem szeret, legalább nem annyira, mint előbb. — Tanulnom kellett volna s nem tudtam, mert folyton azon okoskodtam, hogy az elhidegülés okát megtudjam. Csalódtam.

Tudatára ébredtem annak egyszer csak, hogy Éva már nem szeret.

Meg is kérdeztem.

Oszintén megmondta, hogy már nem szeret.

Szó nélkül távoztam, nem tettem szemrehányást neki, azt sem kérdeztem, hogy miért. A szó elakadt torkomon, sirni szerettem volna s nem voltak könnyeim. Anyám megijedt tőlem, mikor meglátott. Kérdezte, mi bajom s én nem tudtam szólni. Anyám keblére dőltem s keservesen sirtam . . . A boldogságomat sirattam . . .

Itt a szegény színész egy nagy könyccseppet törült le arcáról s elhallgatott. Majd egy nehéz, szakadozott sóhaj után folytatá:

Szárnyaszegett sas voltam. A magasba törtem s most tehetetlenül vergődtem a porban, nem tudtam felemelkedni. — Züllésnek indultam.

Anyám kért, rimázkodott, hogy legyek ismét olyan jó fia, mint eddig voltam.

Nem tudtam jobb utra térni. A könyv nem kellett. Az utolsó küzdelemben kimerül-

— (**Vasuti baleset.**) Csütörtök éjjel 11 órakor Abaliget és Hetvehely közti vágányon egy tehervonat elgázolt egy embert. Az utána jövő személyvonat vette fel a szerencsétlenül járt embert, ki m.-bertelendi illetőségű s kinek az épen a vonaton utazó *Jungmann* Rezső, szt.-lőrinci pályaorvos, nyújtotta az első segélyt. A szerencsétlenül járt embert a kaposvári kórházba szállították. Sebei súlyosak s aligha bele nem hal sérüléseibe.

— (**Ellopott lovak.**) *Nikolics* Stevo bosnyák és *Jovánovics* Jócó, csákovai lakosok panaszt emeltek a napokban a baranyavári községi előljárásnál, hogy az ottani állatvásár alkalmával eddig ismeretlen tettesek a felhajtásra került lovak közül két darabot elloptak. Igaz, hogy mind a két ló már rokkant s hogy értékük mindössze kétszáz forint, de ez mégis elegendő kár a szegény rációknak. A panasz folytán a községi előljárással azonnal nyomozást indított az ismeretlen tettes után s így történt, hogy már nyomában vannak a tolvajnak.

— (**Kedélyes tolvaj.**) *Cerer* János, szajki lakos, a napokban feleségével együtt kiment a mezőre s távolléte idejében tizenegy éves kis fiára bizta a házőrzést. Alig távoztak azonban a szülők hazulról, midőn egy a fiu előtt ismeretlen ember lépett a lakásba s illedelmesen köszönve a gyermeknek, az mondta:

— Fiam! Mondd meg az apádnak, hogy itt jártam s hogy pénzt vittem el tőle — kölcsön. Ezzel minden további szó nélkül kinyitotta a szobában levő szekrényt s abból

husz koronát elvitt. Természetes, hogy *Cerer* János hazaérve, nyomban jelentést tett az esetről a községi előljárásnak, mely a nyomozást megindította a kedélyes tolvaj ellen, kit rövid idő alatt sikerült *Véber* György személyében elfogni. *Véber* György nem is tagadta a lopást s azt vallotta, hogy sürgősen szüksége lévén a pénzre, — mint *Cerer*ék ismerőse, csak kölcsönképen vette ki a pénzt a szekrényből. Mindazonáltal feljelentették *Véber* Györgyöt a bíróságnál a furcsa kölcsönkérés miatt.

— (**Automobil a közös hadseregben.**) A jaslói hadgyakorlatokon kísérletet tettek többfajta automobillel, mennyire válnak be a hadi szolgálatban? A kísérletekről most egy bécsi katonai lap érdekes cikkben számol be. Az első próba, a bécs—premysli ut eléggé sikerült, mert ezt óriási utat az automobilt 33 óra alatt befutotta, a nélkül hogy a gépnek valami baja történt volna. Jaslóban azonban a lovak megbokrosodtak az automobilektől, s fölfordítottak egy automobilt, melyen három tábornok ült; mind a három tábornok megsebesült, s erre aztán az automobilon való személyszállítást eltiltották. A főparancsnoksághoz beosztott kisebb automobilek és teherkosik nem váltak be, a mi azonban nem azt bizonyítja, hogy az automobil egyáltalában nem használható a hadseregben, hanem csak azt, hogy az eddigi gépek szerkezete erre a célra még nagyon is finom és gyöngye.

— (**Körözés.**) Folyó évi szeptember hó 38-án a dolni-miholjáci uradalmi erdő-

mester lakásába egy ismeretlen egyén behatolt s elvitte az erdőmester két fegyverét (golyós, lankaszter) revolverjét, vadász táskáját s egy távcsövet, azonkívül minden fegyverhez valami husz-harminc darab töltényt is vett magához s ezzel átjött a Dráván. Másnap Ivándárdán volt már s ott beállított *Lang* Adolf földbirtokoshoz, akitől pénzt akart kieroszakolni. E művelete azonban nem sikerült, mert elriasztották s így elmenekült még az éjjel Sáros községbe. Itt a korcsmába állított be négy órakor, a hol néhány polgár iszogatózott. Ezek, miért miért sem, véresre verték s a két fegyvert elvették tőle, míg a revolvert, a vadásztáskát s a távcsövet nála hagyták, melyeket el is vitt magával. Minthogy nadrágja vérfoltos volt, kifordította s így bujkál most Baranyában. Ezen ismeretlen kilétét kutatja most a hatóság. A körözött ismeretlen 24—25 év körüli, középtermetű, vékony fiatalember, kinek szőke haja és bajusza ritka. Különös ismertető jele, hogy orra alatt egy kis ponton, mely azonban jól látható, nincs bajusz növése, valószínűleg egy seb következtében. Szürke kabátot visel, pantallója is ugyanily színű, de minthogy kifordítva viseli, ez csikosnak látszik. Beszél magyarul, németül és szerbül.

— (**Iskolás fiuk mulatsága.**) Még alig, hogy kilátszanak a földből, már is annyi van a fülük mögött, hogy nem fűzhet e csemetékhez a haza bizony valami sok reményt. Ma délelőtt tíz órakor jöttek ki a gyerekek a belvárosi fiuskolából s egy sereg a sétatér felé ment haza. Azonban a sétatéren megáll-

rült is a négykilós fogast bekebelezni. Helylyel-közzel lelkiismeretesen öntözgették a jámbor fogas hült tetemeit; midőn már az említett hidegvérű állatból nem maradt egyéb vissza fejénél, Bertalan atya a tányérokat, tálat s evőeszközöket eltakarítván az asztalról, a boros üvegeket közelébb helyezte; no most már kedves biztos ur, tessék e szivarokból venni s aztán ha rágyujtott, rátérhetünk a thémámra.

— Tehát . . . ? kérem; mondá a rendőrbiztos, kíváncsi tekintettel eregetvén szivarja füstjét.

— Tehát most kérem osztatlan figyelmét, biztos ur. Meg vagyok győződve én, édes atyám, meg János öcsém is, hogy ön, igen tisztelt biztos ur, tökéletesen tisztában van azzal, hogy ki követte el a rablógyilkossági kísérletet édes atyám ellen; ugy-e bár ön nagyon jól tudja?

— Már azt tudom; ebben tökéletesen igaza van, mondá hidegen a biztos.

— Nos tehát, kedves jó uram, engedjen meg egy bizalmas kérdést.

— Tessék, rendelkezésére állok.

— Legyen szives őszintén megmondani, vajjon ha például az ön fia követte volna el azt a tettet, melyet elmezavarában Jenő báró elkövetett, feladná, feljelentené-e saját gyermekét? Igen, vagy nem?!

— Nem vagyok római jellem s e szerint azt válaszolom, hogy bizony nem jelenteném fel saját gyermekeimet, sőt azon lennék, hogy mihamarább eltüntessem valahová, hogy a földi igazságszolgáltatást kikerülje; de nem látom be, hogy itt miért beszél föltisztelendőség az atyai érzelmeiről, hiszen a jelen esetben nincs apa?

totta be a fiatal bárónak e bont s azt ő vesztette el, meg is köszönte, hogy megtaláltam; ő adta kölcsön; Palotássy helyett ő fizette ki Jenő bárónak. Na! ilyesmit nekem mesélni; Isten csudája, hogy eddig már hülye nem lettem a méregtől.

Most halk kopogás hallszik . . .

— Lehet! kiáltá mérgesen a biztos, mire egy öreges, töpörödött szerzetes mély hajlongásokkal lépett a biztos elé:

— Dicsértessék a Jézus Krisztus! Jó reggelt tekintetes biztos ur! Főtisztelendő szent atyám, rendfőnököm, különös és kiváló tiszteletét küldi — beszélte az öreg emberke kenetteljes hangon — és nagyon kéretné, ha lenne oly kegyes és látogatná meg a délelőtt folyamán.

— Igen, jól van, jövök; tiszteltetem.

— Dicsértessék a Jézus Krisztus! Isten vele tekintetes biztos ur!

— Mindörökké Amen. Isten vele!

A kis szerzetes elhagyta a szobát, a biztos pedig tovább dűnyögött. Egyszerre felugrott, mintha valami jó gondolata támadt volna s kardját gyorsan felcsatolva, kilépett a folyosóra.

— Csuzi! kiáltá a biztos.

— Jelen! biztos ur.

— Ha keresni találna valaki — átmentem a kólostorba.

— Igenis, kérem!

— Igaz, hallotta-e már Ádám, hogy az éjjeli örök egyike, Körtés Sándor, talált tizenhatezer forintot az országuton, ahogy a multkor benn volt a székvárosban?

tak s összeszedvén a földről a vadgesztenyét, egymást kezdték el dobálni, nem nézve azt, hogy hol és kit találnak. Így esett meg aztán az, hogy egy öreg uriember cilinderjét is behorpasztolták, a ki megfenyegette méltó felháborodásában a gyermekeket. Ámde ezek mit sem törődve a tisztaság feddő szavával, futva tovább álltak s mikor veszélyen kívül érezték magukat, megfordultak s különféle módon csufolták az öreg urit embert, sőt néhányan arra vetemedtek, hogy utána dobták, míg végre a sétatér öreg órének sikerült megtisztítani a sétatert. Csak méltó felháborodásunkat fejezhetjük ki e neveletlen gyermekek viselkedése felett.

— (**Vásári forgalom.**) Szentmihály-napi országos vásárunk forgalmáról most készült el a hivatalos kimutatás. E szerint a vásáron eladott: ló 152; csikó 5; tehén 134; ökör 47; bika 2; egy éven felüli üsző 31; egy éven felüli tinó 300; egy éven aluli borjú 152; sertés 136, kecske 1 és szamár 1 darab. Összesen tehát 988 eladás történt.

— (**Szenzáció Becskereken.**) E város egyik lakója, Braun Péter ur különösen érdekes levélben tanúságot tesz megelégedett ségéről. Sokáig fájdalmas betegség áldozata volt és oly szerencsés volt, hogy abból ha nem is gyógyult ki teljesen, de legalább a betegség veszedelmességét és fájdalmasságát mérsékelte.

— Van szerencsém önökkel tudatni, írja, hogy a Dr. Williams-féle Pink-pilula igen jó eredményt gyakorolt reám. Asztmatikus vagyok s csak nagyon nehezen tudtam lélekzetet venni. Lehetetlen volt éjjel feküdnöm is

aludnom, a mi nagyon kimerített. Ma sokkal jobban vagyok s miután látom mily jó eredményt értem el, remélem, hogy teljesen is meg fogok gyógyulni s a Pink-pilulák használatát folytatom.

E pilulák, melyek ma általánosan jó birnek örvendenek, a vér helyreállítására kitűnők. A vérkeringést szabályozzák és az egész szervezet működését rendszeresítik. — Visszaadják a szervezet elveszett erejét és meggyógyítják az elgyöngülés vagy a vér tisztatlansága által létrejött betegségeket. Ily módon legyőzhető a vérszegénység, sárgaság, reuma, az idegbetegségek, az angolkór és a gyermekeknek a vitus tánc.

Kapható minden gyógyszerárban, valamint a magyarországi főraktárban Török József gyógyszerésznél, Budapest, Király-utca 12. doboza 1 frt 75 krért, vagy 6 doboz 9 frtért.

Pécs virilistái.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1900. október 4.

A városi igazoló bizottság *Krasznay* Mihály, kir. tanácsos, elnöke alatt tegnap délután félhat órakor fejezte be ülését melyeket kedden, tegnapelőtt és tegnap tartott a városi legtöbb adót fizető bizottsági tagok jövő évi névsorának megállapítása végett. Az ülésen jelen voltak: *Tróber* Aladár dr. főjegyző, *Fekete* Mihály, tiszti főügyész, *Egry* József, *Hölbling* Miksa dr. és *Hartl* Ferenc bizottsági tagok. A bizottság által megállapított névsor — mely ellen 15 napon belül lehet felszólalni s melyben a *gal jelöltek adója ügyvédi, orvosi, gyógyszerészi oklevél vagy keresk. kamarai tagság alapján kétszeresen számított, a következő:

Rendes tagok:

		kor.	fl.
1	Engel Mihály	—	8690
	Zsolnay Miklós	—	6695
	Schönherr Mihály	—	4708
	Schapringer Gusztáv*	—	4598
	Hirschfeld Samu	—	4372
5	dr. Hölbling Miksa*	—	4081
	Scholz Gyula	—	3757
	Stern Károly*	—	3647
	Teleki Zsigmond*	—	3482
10	dr. Loewy Lipót*	—	3406
	Deutsch Ádám*	—	3130
	Wertheimer Jakab	—	3110
	Reinfeld Imre	—	3039
	Scholz Antal	—	2970
15	Piacsek Gyula	—	2906
	Krausz Béni*	—	2735
	Ratkovics Ferenc*	—	2710
	dr. Erreth Lajos*	—	2632
	Oblath Adolf	—	2526
20	dr. Schwarz Frigyes	—	2489
	Spitzer Jakab*	—	2487
	Eizer János*	—	2426
	Erreth János*	—	2242
	Kindl Ferenc*	—	2215
25	Auber Gyula	—	2116
	Maletter Rudolf*	—	1842
	Dr. Lieber György*	—	1809
	Zsiga László	—	1795
	Némethy József	—	1744
30	Mutnyánszky Béla*	—	1710
	Taizs József*	—	1682
	Fekete Mihály*	—	1654
	Fodor Pál*	—	1623
	Horváth Antal*	—	1587
35	Papp József	—	1581
	Klein Jakab	—	1546
	Dr. Krausz Jenő*	—	1526
	ifj. Erreth János	—	1523
	dr. Kucsiniés Henrik*	—	1515

— Nem hallottam még, biztos ur.

— Aztán mit gondol, kinek a pénze az a talált összeg?

— Nem a rablott pénzből való lenne?

— Nem, nem! Jenő báró vesztette el; el is vitték már neki, ha jól gondolom, hát Szirmos Katica, annak a Körtésnek a mátkája vitte be neki. A báró adott neki kétezer forint jutalmat.

— Ej, haj! ez már valami, ilyen szegény embernek.

— Hát ez így van; csakhogyan tudja a kő, nekem nem tetszik az egész história. Manapság olyan furcsa dolgok esnek, hogy az ember bizony belezavarodik.

— Bizony biztos ur, az embernek furcsa gondolatai kerekednek; épp úgy, mint ezzel a rablógyilkossággal; már azt hiszem, Isten engem úgy segéljen, hogy az öreg Mayer örül, hogy a tettest nem sikerült kézrekeríteni...

— Ugy-e? No hát most átmegyek, Ádám.

— Igenis!

Herbás biztos kardcsörtetve indult a klastrom felé, tügyet sem vetve kardjára, mely bizony elég hangosan csördített a békés macskafejű kövezet közé. A biztos egész a rendházig szörnyen morfondírozott. Midőn azonban a portához ért s ugyanaz az öreg töpörödött barát nyitott neki ajtót, szörnyű kíváncsiság vett erőt Herbáson, hogy hát tulajdonképp miért is hívatta őt Bertalan atya? Az öreg barát szerényen meghajta magát, kérte, hogy kövesse őt; rövid séta után, mely sötét, kongó folyosón nyult a rendlőnök lakásáig, az öreg megállt egy szép művű nagy tölgyfaajtó előtt, ismét meghajtotta öreg testét s aztán otthagya a biztost.

Herbás nyomban mozgásba hozta az ódon, gyöngökkel himzett csengetyü-zsinórt, mely után rögtön felcsukódott az ajtó s maga Bertalan atya, a rendlőnök állott a meglepett biztos előtt.

— Laudetur Jesu Cristo! mondá Herbás, magát meghajta.

— In aeternum Amen! felelé Bertalan s aztán karofogta Herbást és vitte be magával lakosztályába.

— Számítottam biztos urra, tehát most már idevezetem ni. Bertalan atya külön kis ebédlőjébe vezette a meghívottat.

— Nagyszerű fogast kaptunk s azt hiszem, ha ugyan már nem reggelizett, hogy velem tart. A multkor kitűnően éreztem magamat társaságában, úgy, hogy nagyon örülök, hogy elcsiphettem mára. Mivel magunk vagyunk, magunk is fogjuk kiszolgálni magunkat. A legvénebb sashegyi fehér, jégben, a vörös pedig langyosra melegítve itt áll rendelkezésünkre. Talán a halkocsonyából először?

— De kérem fölsztelező ur, legyen őszinte! Már csak nem kívánja, hogy elhagyjam, mikép ön csupán azért keretett át, hogy balatoni fogast segítsék fogyasztani, meg ó-borokat inni?

— Csak mindent sorával, kedves biztos ur! Nem tagadom, hogy közöni fogok önnek valamit, azonban először reggelizzünk.

— A legnagyobb készséggel, feltéve, hogy asztal fölött elmondandja, mit közölni óhajt velem.

— Igen, ezt ígérem; hanem most előre, biztos ur. A rendlőnök s a rendőrbiztosnak közös erővel sike-

	kor.	fil.
40 Hoffmann Lajos	1504	28
dr. Johann Béla*	1498	00
Schwabach Zsigmond	1475	44
Mihalovics György	1471	00
Pápa József	1434	98
45. Trixler Alajos	1400	58
Erreth Kálman	1387	60
Eizner Dóci	1368	22
Schluch Imre*	1349	58
Engesszer Miklós	1325	20
55. Mestries Imre	1315	92
Körösztrös József	1279	88
Orf Gáspár	1255	70
Dr. Ludvig Ferenc*	1255	70
Spitzer Lajos	1253	50
55. Szautter Gusztáv	1232	65
Gadó Nagy József	1202	80
57. Egry József*	1192	44

Póttagok:

	kor.	fil.
1 Breuer Ferenc	1124	74
Zsolnay Imre	1121	30
Kempfner Lipót	1114	46
Zelms György	1069	80
5 Prager János	1049	70
Tichy Ödön	1025	10
Szuly János	1018	82
Marton Mór	1007	28
Weisz Ármin	979	60
10 Justus Lipót	828	40

Folyószám 8. Idénybérlet 8. Páros bérlet.

Nemzeti színház.

Ma, szombaton, október 6-án.

Az aradi vértanúk emlékünnepe alkalmából ünnepi előadás, a pécsi püspöki jogliceum ifjúságának közreműködésével.

Tizenhárom.

Irta: Váradi Antal dr.

Szaválja: CZANK NEP. JÁNOS joghallgató.

Allegorikus élőkép.

Bemutatják a jogászfisúság s a szintársulat tagjai.

Ezt követi:

Bánk bán.

Történelmi dráma 5 szakaszban. Irta: Katona József.

Személyek:

II. Endre magyar király	Füredy G.
Gertrudis királyné	V. Ágh Ilona
Ottó, Berthold merániai herceg fia	Delli Lajos
Bánk bán, Magyarország nagyura	Szacsavay
Melinda, felesége	Jeszenszky
Soma, fiacskájuk	Boross M.
Mikhal bán)	Pásztor J.
Simon bán)	Kiss József
Egy zászlósúr	Kóhalmi
Petur, bahari főispán	Vágó Béla
Miska, bán	Vojnits B.
Solyom mester	Nagy D.
Bendeidei Izidora, thüringiai leány	Simon M.
Egy udvarnok	Virgai B.
Biberach, lézengő lovag	Rajz Ödön
Tiborc, paraszt	Németh J.

Holnap, vasárnap, október 7-én.

Délután 3 órakor fél helyárrakkal.

Szulamith.

Héber dalmű.

Este fél nyolc órakor rendes helyárrakkal.

Ingenyelők.

Népszinmű.

Hétfő: Egy szegény ifju története.

Kedd: A minta-férj.

Szerda: Bar-Kochba.

Csütörtök: Ugyanaz.

Péntek: A Stomfai család.

Szombat: Rigoletto.

Művészet, irodalom.

○ A dolovai nábob lánya. Tegnap nem volt szerencsés estéjük színészeinknek. Mintha valami lidercnyomás nehezedett volna

rájuk; mintha bizonytalanul, félve és erejükben nem bizva mentek volna neki annak a vállalkozásnak, hogy Herceg Ferencnek ezt a Pécest sokszor és — elmondhatjuk — sok jó előadásban látott darabját adják. Pedig közönségünk éppen nem volt begombolkozott; rokonszenvvel fogadta ezt a vállalkozást, és felvonások végén sűrű tapssal bátorította színészeinket a további igyekezetre. Így hát belemelegedhettek volna szerepeikbe; de hát nem bírtak, mert hiszen idegenül érezték magukat legtöbben a nem nekik való szerepben.

Ezért nem fejthette ki maga *Jeszenszky* Irén sem a közönségünk előtt jólismert nagy tehetségét Jób Vilmában. Az ideálistelkü leány sehogysém tűnt ki az ő ábrázolásában s viszont a saját művészi egyénisége éppen ezzel volt lekötve és szintén nem érvényesülhetett.

V. Ágh Ilona kezében a jólelkű, mindazonáltal praktikus Domaháziné szerepe elmosódott. Nem láttunk mást belőle, csak a — szép Domaházinét.

Szacsavay Sándor mindenképen törekedett Szentirmay kapitányt úgy megjátszani, a hogy csak tőle tel. A hatást azonban tönkretette szegényes uniformisa s a mint ez teritt róla, azonképen alakításából is kiritt az erőlködés, hogy minden áron meg akart volna birkózni a szereppel.

Komlóssy Ilonka Szentirmaynéja még a leginkább elfogadható volt. Bár a körüzet nyomott hangulata ő reá is hatást gyakorolt és gyengítette sok helyütt a játékát.

Füredy Gusztáv Tarján főhadnagyot egészen elejtette. Ez a szerep bizonyára meghaladja az ő erejét, a mi meg is látszott egész játékán és alakításán. Míg eleinte haloványan minden színezés nélkül játszott, később — s főképen a negyedik felvonásban — erős vilással rontotta meg az illuziót. Nem tudjuk, hogy a kezeivel való folytonos gesztus, a színpadon ide oda szaladgálás, a különben pedig felszeg fellépés egyéni tulajdonai-e, vagy csak tegnapi elhibázott szerepértelmezése okozta ezt nála; de mindenesetre ajánljuk, hogy mindezekről mi hamarabb leszokjék.

Delli Lajos Loránt hadnagyáról teljes dicsőretillel kell megemlék ezünk. Mindenben kimagaslott partnerei közül.

Nádasy József Bilitzkyje is egyike volt a kevés dicsőretillel alakításoknak. Bár jobban szerettük volna, ha a külső hatás keresése helyett több kedélyt vitt volna bele a játékba.

A többi szereplő se nem használt, se nem rontott a játékon. A rendezés jó és a díszletek szépek voltak. (++)

○ **Uj magyar férfikarok.** Az »Apollo« című magyar férfikarjütemény uj előfizetést nyit a lap XV. év folyamára, melynek első száma a következő karokat vezérkönyvben és négy szólamban tartalmazza: 281—284. szám. Népdalegyveleg *Méder* Mihály átiratában, a) Ha meghalok, visszajárok . . . (Ivánfi J.-tól) b) Még azt mondják s ej, haj . . . (Zsadányi A. tól) c) Ősz az idő, elsárgult már . . . (Hanny B.-tól) d) Húzd cigány . . . (Ivánfi J.-tól). Az átirást férfikarra Köckner Ede ur, mint a dalok kiadó tulajdonosa megengedte; 285. kar: Három pohar, *Jäger* Ferenc-től; 286. k. Erdő magány *Storch* A. M.-tól. Az Apollo karjütemény évenként október, január, április és június hónapok 1-én jelen meg. Egész évi előfizetése egy vezérkönyv és négy szólamban 5 kor. Postai küldemények címzendők: Az Appolo szerkesztő-kiadóhoz, Budapest VI ker. Lázár-u. 18. sz. a.

○ **Uj politikai napilap.** Kecskeméten e tőzsgyökeres magyar városban »Pestmegyei Hirlap« címen XIII-ik évfolyamát élő hetilap napilappá alakult át s a függetlenségi partot

szolgálja. Az uj lap igen ügyesen és változatosan van szerkesztve. Vezércikkét *Kossuth* Ferenc írta. A lap vezére dr. *Kovács* Pál, fő-szerkesztője *Eötvös* Nagy Imre, kiadótulajdonosa pedig a kecskeméti felső-kerületi függetlenségi és 48-as párt.

○ **Secessio** a címe a legujabb társadalmi humorisztikus hetilapnak, melynek első példánya előttünk fekszik. A lap nálunk nagy mértékben elterjedt »Simplicissimus« és »Jugend« irányát követi, külalakja tetszetős, rajzai és szövege nagyon sikerültek és így a pártfogást annál is inkább megérdemli, mert céljával a fentnevezett külföldi lapokkal való versenyzést és azok kiszorítását tüzte ki. Szerkeszti Don Juan, mely álnév alatt ismert humorista rejtőzik, kiadja a »Budapesti Ujság-vállalat«. A lap előfizetési ára negyedévre 3 korona, kapható minden dohánytőzsdében és ujságelárusító helyen.

A PÉCSI NEMZETI SZÍNHÁZ JÖVŐ HETI MŰSORA.

Hétfő, okt. 8-án »Egy szegény ifju története« Szinmű. Ifjusági előadás mérsékelt helyárrakkal.

Kedd, okt. 9-én »A mintaférj.« Vigjáték. Itt először.

Szerda, okt. 10-én »Bar-Kochba.« Keleti daljáték. Itt először.

Csütörtök, okt. 11-én ugyanaz.

Péntek, okt. 12-én Díszelőadás, Csiky Gergely emlékünnepe alkalmából. Prolog. »A Stomfai család.« Szinmű

Szombat, okt. 13-án »Rigoletto.« Opera.

Törvénykezés.

§ **Verekedés.** Vasason 1900. évi január 27-én reggel 8—9 óra között *Kakas* László egy löc-csel fejbe ütötte *Kovács* Pált. Eleinte azt hittek, hogy *Kovács* Pál belehal a sérülésbe, de tizenegy nap múlva az már teljesen felgyógyult. *Kakas* László viszonvádat emelt azért, mert — a mint mondja — *Kovács* Pál s apósa, *Kis Karikas* János őt pajtájában karókkal megtámadták s ő védekezvén hadonászott s véletlenül ütötte fejbe *Kovács* Pált. A kir. járásbiróság *Kakas* Lászlót súlyos testi sértés vétségeért 21 napi fogházra s 4 nappal helyettesíthető 40 koronára, *Kis Karikas* Jánost meg magánlak megsértéseért 10 koronára s egy napi fogházra átváltoztatható 6 koronára ítélte. A pécsi kir. törvényszék az ítéletet megváltoztatta annyiban, hogy *Kis Karikas* Jánost a vád és következményei alól felmentette.

§ **Biztosítási összegért.** *Schiller* Ferenc és *Hauser* András sárgödrei lakosok a bécsi biztosító társaságoknál biztosították mult évi termésüket. 1899. évi szeptember 8-án délután négy órakor cséplés közben a cséplőgépből kiszállt egy szikra, minek következtében 1300 kereszt szalma és 4 mm. zab elégett. A biztosító társaság a biztosítás összegét csak ártatlansági bizonyítvány ellenében volt hajlandó kifizetni, azonban a csendőrség vizsgálata a cselekedést s a gazdákat egyaránt a tűz okának allította s így a társaság nem fizetett. A fenti gazdak hogy a biztosítási összeget megkapják, maguk ellen a bíróságnál bűnvizsgálatot kértek. A sádsi járásbiróság tényleg bűnösnek mondta ki őket tűzvész

okozás vétségében s ezért öket fejenként 5-5 napi fogházra átváltoztatható 100 kor. 10- és 3 napi fogházra átváltoztatható 50 kor. mellékbüntetésre ítélte. Mint felsőbb bíróság ma foglalkozott az ügygel a pécsi kir. törvényszék. Az ügyész indítványára a kir. törvényszék a cséplőgép tulajdonosára is kiterjeszti a vádat s új tanúk beidézésével az ügyet visszaküldte a sásdi járásbírósnak új vizsgálat foganatosítása és ítélethozatal végett.

§ **Robbanás.** *Rosenberg Sándor*, komló lakos, kereskedő, szuterén raktárában folyó évi május hó 26-án éjjel 2 órakor robbanás volt, melyet tűz követett. — A sásdi járásbírósnak gondatlanságot látott fennforogni s ezért *Rosenberg Sándort* tűzvész okozás vétségében bűnösnek mondván ki, öt egyheti s egy napi fogsággal helyettesíthető 10 korona pénzbüntetésre ítélte. — A pécsi kir. törvényszék a vádlottat a vád és következményei alól felmentette.

§ **Alaptalan vád.** *Fejes Józsefné*, kopácsi lakosnő, rágalmozásért bepanaszolta *Kovács Mihálynét*, ki állítólag őt lopással gyanúsította. A dárdai járásbírósnak az alaptalan vád alól *Kovács Mihálynét* felmentette s ezt az ítéletet a pécsi kir. törvényszék is helybenhagyta.

§ **A paksi téglák.** *Geiringer és Berger* fővárosi kereskedők már évek óta Paksról szállítanak a fővárosba téglát. Két év előtt egy hajórakomány érkezett a Dunán, fél millió téglá s ennek elszállításával *Spitzer Ignácot* bízták meg. *Spitzer* meg is kezdte a szállítást, később aztán *Geiringerék* a rakomány egy részét eladták egy építvállalkozónak, a kinek azonban nem *Spitzer Ignác*, hanem egy más fuvaros szállította. Mikor aztán az egész téglamennyiség a különböző vevők birtokában volt, *Geiringerék* arra a tapasztalatra jutottak, hogy 8700 téglá hiányzik. Ezt *Spitzeren* követelték s a mikor nem tudták tőle megkapni a téglá vételárát, előbb sikasztás, később lopás miatt följelentették. Sokáig húzódott, a vizsgálat, s tegnap Budapesten törvényt ültek *Spitzer* fölött, a kit a vádhatóság képviselője lopással vádolt. *Spitzer* azzal védekezett, hogy ő elszállította a téglát, a vételárt meg is kapta, a pénzt pedig a céggel szemben a fennálló jutalek követelésre fordította. A vádlott védője a mellett érvelt, hogy a lopás sem a vizsgálat, sem a bizonyítás során beigazolást nem nyert, s a törvényszék is a védő álláspontját fogadta el s *Spitzert* fölmentette a vád alól. Az ügyész föllebezett.

TÁVIRATOK.

— **A szombathelyi püspök állapota.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata) *Hidassy Kornél*, szombathelyi püspök, állapota ma ép oly változó, mint eddig volt. Az éjszakát nyugodtabban töltötte s kétszer inni kért. Ma reggel közérzése javult. Az orvos tegnap már a „marasmus senilis“ tüneteit konstaltata a betegnél, de állapota ma reggelre annyira javult, hogy az orvos némi reményt kezd táplálni.

— **Az egyetemi ifjak ügye.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A kitiltott radikális egyetemi hallgatók meg-

felebbezték az egyetemi Tanács határozatát. A miniszteri döntést ma hirdette ki a rektor, mely szerint a *miniszter a Tanács határozatát feloldja* s új vizsgálatot rendel el. A beiratkozásnak tehát mi sem áll utjában.

— **Klotild főhercegnő utazása.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) *Klotild* főhercegnő anyja, *Koburg Klementina* hercegnő látogatására Bieskeről Bécsbe érkezett s onnan Ebenthalba utazott.

— **Krügerné haldoklik.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Praetoriai távirat szerint *Krüger* elnök felesége halálán van.

— **Ismét új főispánok.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Legújabbban ismét négy új főispán kinevezését várják. A „Magyar Hírlap“ szerint az erdélyrészi megyékben lesznek változások.

— **A khinai háború.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A „Pigny“ angol hadihajó egy csapata tegnap ellenállás nélkül megszállta a *Sanhai és Kwani* erődöket, egy tiszt és 12 katona ott maradt őrségül.

A saughai vegyes törvényszék új elnöke *Su*, betiltotta a francia kaszárnya építését. *Su* gyűlöli az idegeneket.

— **Visszavont sajtópör.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) *Splényi Ödön* báró, rendőrtanácsos, a képviselőházi nagy obstrukció idején sértő nyilatkozatot tett közzé *Polónyi Géza* ellen. *Splényi* ma a vizsgálóbíró előtt a sértést egész terjedelmében visszavonta, mire *Polónyi* elállt a sajtópörtől.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
 TAIKS JÓZSEF
 kiadó.

Hirdetések.

Egy szoba és konyhából

álló lakás kiadó

Percel-utca 35. számú házban.

Üzlet-áthelyezés.

Tisztelettel van szerencsém szives tudomására hozni, hogy október hó 1-től, helyben Király-utca 30. szám alatt levő

REISCH FERENC

cégü

cipész üzletemet

Indóház-utca 40. sz. alá helyestem át.

Midőn az eddigi bizalmáért legmélyebb köszönetemet kifejezem, kérem tisztelt pártfogóimat új helyiségemben szintén becses megrendeléseivel megtisztelni sziveskedjenek.

A külföldi szakiskolákban és saját üzletemben tapasztalt tanulmányaimmal képes vagyok minden szakbeli kérdésnek megfelelni; a legfinomabb gavalér cipőtől a legerősebb munkás cipőig készíttetnek nálam, ugyszintén mindennemű javításokat is elvállalok.

Továbbá specialista vagyok a lábfejében szenvedő elleni cipő készítésében. Magam készítem a kaptafákat fájós lábak után ugyszintén; cipészeknek, kik önállóságot alapítani akarnak oktatást adok a mértékvesés, láblerajzolás, láblegipszelés, lábismeret, kaptafának lábutáni igazítás, minta-vágás és felsőrész készítésében.

Kiváló tisztelettel

Reisch Ferenc,

cipésmester.

Schlauch-féle villatelepen

egészséges, száraz lakások bérbeadók

s az egyes villák el is adók.

Bővebbet Indóház-utca 17. sz. alatti építési irodában.

A Harkányi uradalmi fürdőtelepen levő épületek és szálloda 1901. január 1-től kezdődőleg három évre bérbeadók.

Írásbeli ajánlatok az uradalmi felügyelőséghez Siklósra intézendők.